

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE	7
Abrevieri și simboluri	10
INTRODUCERE	11
1. Istoricul arsurii.....	13
2. Arsurile	17
2.1. Definiția arsurii	17
2.2. Generalități epidemiologice	17
2.3. Clasificarea leziunilor de arsură.....	20
2.3.1. Clasificarea arsurilor în funcție de agentul etiologic	20
2.3.2. Clasificarea arsurilor după profunzimea leziunilor.....	22
2.4. Clasificarea zonelor specifice de gravitate	26
2.5. Fiziopatologia arsurii	30
2.6. Evoluția și prognosticul pacientului ars.....	37
2.7. Complexitatea arsurii	41
2.8. Principii generale de tratament – tratamentul chirurgical al plăgii arse.....	43
2.9. Centrele de arși	47
3. ARSURA PEDIATRICĂ	49
3.1. Specificul arsurii pediatrice	49
3.2. Etiologia și epidemiologia arsurilor pediatrice	52
3.3. Prevenția arsurilor pediatrice	55
4. Studiu statistic descriptiv pe pacienții internați și tratați chirurgical în perioada 2015-2018 în Secția de Chirurgie Plastică și Arși a SCUC	56
4.1. Scopul și obiectivele studiului	56

4.2. Material și metodă.....	57
4.3. Rezultatele studiului.....	59
4.3.1. Caracteristici demografice ale pacienților incluși în lotul de studiu	59
4.3.2. Etiologia și mecanismul de producere a leziunilor postcombustionale.....	63
4.3.3. Vechimea leziunilor postcombustionale.....	67
4.3.4. Gravitatea leziunilor de arsură	70
4.3.5. Localizarea leziunilor postcombustionale.....	91
4.3.6. Rata mortalității.....	107
4.3.7. Durata și costurile spitalizării	111
4.4. Discuții.....	119
4.5. Concluziile studiului	133
4.6. Direcții viitoare de continuare a cercetării.....	139
<i>BIBLIOGRAFIE</i>	141

CUVÂNT ÎNAINTE

Spitalul este un univers aparte. Mai toată lumea este de acord cu această afirmație. Este un spațiu în care știința se împletește cu credința, în care emoțiile trebuie ținute în frâu de rațiune, în care, de cele mai multe ori, o zi seamănă cu alta numai pentru că ești mereu pus în fața provocării de a folosi la maximum ceea ce știi și de a conștientiza (uneori frustrant și dureros) că nu știi deajuns. Trecând de la un pacient la altul, într-un ritm care pentru un ochi profan aduce a haos, ajungi câteodată să simți că funcționezi „pe pilot automat“, că nu ai suficient timp să gândești, să vezi imaginea de ansamblu, să înveți destul din reușite, dar și din greșeli, din eșecuri, fie că sunt ale tale sau ale altora. În astfel de momente îmi amintesc de o povestioară, o pildă care mi-a fost spusă odată. Este vorba de povestea cu întrecerea între doi tăietori de lemne. Cel mai tânăr, lucrând continuu și cu îndârjire, era din ce în ce mai uimit, dar și mai sigur că va câștiga, auzind că la intervale regulate sunetul securii competitorului său amuțea pentru o vreme. La sfârșitul zilei a constatat, totuși, că rivalul său, deși mai vârstnic, reușise să taie mult mai mulți copaci... Probabil ați intuit deja tâlcul poveștii: în timpul pauzelor regulate, omul își trăgea sufletul, dar își și ascuțea securea... Pentru mine, perioada studiilor doctorale nu a fost nici pe departe una în care am avut prea mult timp „să-mi trag sufletul“, ci mai degrabă una în care am fost îndrumată, am învățat și chiar am fost obligată să „îmi ascut securea“, să gândesc, să evaluez și să valorific experiența adunată zi de zi în spital.

Am ținut să împărtășesc aceste gânduri cu dumneavoastră, cititorii, deoarece cartea de față are ca punct de plecare rezultatul cercetărilor realizate pentru pregătirea lucrării de doctorat, rezultat îmbogățit de contribuția unor specialiști cu o activitate remarcabilă și extrem de valoroasă nu numai la patul bolnavului

și în sala de operații, ci și la catedră. Și tocmai de aceea țin să mulțumesc aici, în primul rând, domnului academician prof. dr. Dan Mircea Enescu pentru sfaturile oferite și pentru profesionalismul cu care a știut să fie mentorul de care am avut nevoie. Îi mulțumesc, de asemenea, domnului șef lucrări dr. Șerban Arghir Popescu, cel care atunci când „nu mai vedeam pădurea de copaci“ a avut răbdarea să mă asculte și să mă încurajeze. Doamnei as. universitar dr. Daniela Popescu îi sunt recunoscătoare pentru că mi-a oferit o nouă provocare, aceea de a-mi asuma poziția de dascăl pentru viitorii asistenți medicali, și pentru că m-a încurajat să inițiez publicarea acestei lucrări.

Nu în ultimul rând trebuie să-mi exprim aici recunoștința față de cele două familii cărora le aparțin: celei de acasă, care are generozitatea de a mă sprijini în tot ceea ce îmi propun, dar și ingeniozitatea de a valorifica la maxim puținul timp pe care îl petrecem împreună, și celei de la spital, tuturor colegilor mei, care prin profesionalism și dedicație îmi dovedesc în fiecare zi că ceea ce facem... contează!

Georgeta Burlacu,
asistent medical principal licențiat,
doctor în științe medicale